

Radio

Een aantal jaar geleden belde een tante ons altijd tijdens uitzendingen van het tv-journaal om ons te vertellen wat zij net in het nieuws had gehoord. Dat wij datzelfde nieuws ook hadden gehoord, ging geheel aan haar voorbij. Nu heeft een schoonzus die rol overgenomen. Niet per telefoon, maar per WhatsApp: 'Heb je al gehoord dat..', 'Wist je nog niet dat...' Doorgestuurde links, andermans websites, schermprints. Het komt ongetwijfeld voort uit een goedbedoelde poging om de eerste te zijn die iets te vertellen heeft. Een soort ouderwetse dorpsomroeper.

Ver voor de introductie van het internet was de radio alles voor ons. De televisie was een zwartwit beeldbuis met twee kanalen en een antenne op het dak. Alle kinderen hadden een eigen radio. Kleine draagbare dingetjes aan een polsband met een Witte Kat-batterij van 4,5 volt. Of de radio's waren groter, verjaardagscadeaus, in ronde oranje, rode of paarse vormen. Urenlang kon je aan de radio gekluisterd zitten: *Radio Luxemburg* op de middengolf, zeezender *Radio Caroline*, genoemd naar de dochter van de net vermoorde president Kennedy, de piraat *Radio Veronica* die op de Noordzee begon met de Top 40 in 1965: bij de lokale V&D kon je een papieren lijstje ophalen en meegenieten. En in de jaren zeventig kwam *Radio Mi Amigo* op vanuit het Spaanse Playa de Aro. De zenders waren omgeven met een waas van illegaliteit, wat het luisteren extra spannend maakte. De muziek nam je op door gewoon een microfoon van je cassettedeck voor de radio te houden. Het waren gouden radiojaren.

Een bijzonder feit was ook als jijzelf genoemd werd via de radio. Eind jaren zeventig bood dj Frits Spits die mogelijkheid in zijn dagelijkse programma *De Avondspits*. Je kon een poplimerick insturen en een T-shirt verdienen. Dat leek me wel iets. Verschillende van mijn limericks haalden de eindstreep en werden voorgelezen: 'Een drummer met een rare tic' eindigde met 'Hit me with your rhythm stick' (Ian Dury). Toen ik Frits Ritmeester ('Frits Spits') bij het 40-jarig jubileum van *Met het oog op morgen* in 2016 vroeg naar deze radioherinneringen, was hij volkomen blanco, het interesseerde hem totaal niet. Helaas.

In 1981 werd ik gevraagd om dj te worden bij Radio Elisabeth, de ziekenhuisomroep van het Sint Elisabethziekenhuis in Etten-Leur. Een onderwijsmedewerker had mijn 'donkerbruine' stem opgemerkt en ik werd

ingelijfd bij deze Brabantse omroep. Eerst een presentatiecursus in Breda, waarbij de spreekstijl van AVRO-presentator Willem Duys met zijn programma *Muziekmozaïek* als voorbeeld diende. Goed articuleren, alle d's en t's uitspreken zoals Willem. Daarna elke week plaatjes draaien voor de zieken met een opbeurende boodschap. Met mijn programmeerkennis van Basic en Pascal kon ik een programma schrijven voor de opkomende PC om de platencollectie van de ziekenomroep te ontsluiten. Ik voelde me *in control* over het aanbod én de luisteraars. Ons ultieme moment was de live-uitzending van de Tweede Kamerverkiezingen die we in 1982 mochten verzorgen vanuit het gemeentehuis. Spanning en sensatie, je had het idee dat je werkelijk nieuws bracht, scoops heet van de naald!

In 1996 sloot ik mijn radio-carrière af met het inspreken van de NCRV-radioserie *Vijf muzen zoeken werk*. Opnieuw die sensatie van de aankondiger van iets groots. Eigenlijk wilde je diep in je hart toch die dorpsomroeper zijn die het nieuws via de radio in de wereld bracht.